

периодъ на неговата поетическа дѣятелностъ, тъмо въ най-не-
 радостнитѣ дни отъ живота му; по-сетиѣ смѣхътъ се изгубва
 отъ неговитѣ устни — че на тѣхъ затрѣптява гнѣвъ... Мла-
 дежкото лекомислие е мъгла що забуля прѣдъ очитѣ сериоз-
 ниятѣ характеръ на нѣщата, дѣйствителниятѣ ликъ на жи-
 вота. Не ми е думата за обикновенното лекомислие, за без-
 грижието на безхарактерни млади и стари хлапацы, а за
 това което е пѣна отъ кипежа на душевна енергия: леко-
 мислието на художниците и онзи родъ бохемци, чието сърдце
 е стоплено съ искри отъ божия духъ — съ идеалъ. Петйофи
 не е билъ лекомисленъ въ дългътъ си къмъ другитѣ, като
 човѣкъ: никой не би могълъ да го обвини въ простѣпки, които
 нахърпаватъ неговата сиромашка гордостъ и мъжка честь; още
 по-малко е той такъвъ относително себе си, своето художни-
 ческо азъ. Неговото „самомнѣние“ и горда вѣра въ своето
 призвание на свѣта, не потупватъ а още повече разга-
 рятъ жаждата къмъ онова, което училището му е отрѣкло,
 а живота не е можалъ да му даде. Между друго, той залѣга
 да изучи разни чужди езици, и прибранъ въ схлупената си
 петоплсена станчка, грѣящъ рѣдъ на лулата си, той се за-
 бравя въ наслада отъ произведенията на Шекспира, Шил-
 лера, Хюго, Хайне и всички опѣси чародѣйци на словото,
 които не се губѣтъ въ парнаскитѣ мѣгли, а твърдо стоѣтъ
 на земята. Гигантътъ Гете не му е билъ по сърдце. „Азъ
 не го обичамъ — исповѣдва се той: — който не обича дру-
 гитѣ, и другитѣ не могатъ да го обичатъ — и тежко на онзи
 великъ мъжъ, комуто хората ще се удивляватъ, но не
 ще го обичатъ. Любовта е вѣчна като Господа, удивле-
 нието е прѣходно като свѣта“. Единъ бохемецъ въ чиято
 душа живѣятъ такива чувства, безъ съмнѣние самъ е до-
 стоенъ и за удивление и за любовъ.

2. Пладнѣ,

Петйофи сполучва да издаде своитѣ стихотворения въ от-
 дѣлна книжка — Пеща 1844 г. — и тя разнася името му на
 дълъж и ширъ по Венгрия. Слѣдъ нея и други дѣѣ. Въ тѣхъ сѣ
 събрали пѣсни за любовъ и вино, за младостъ, за прахосвана въ
 безгрижие мъжка сила, за животъ и смъртъ за идеалъ. Не
 съдържаннето на самитѣ пѣсни, а характерътъ на тѣхната
 външна и вътрѣшна форма е онова що имъ придава такава
 цѣна, на което се дължи тѣхната популярностъ. За такива

